

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 19/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 90

Vận mạng của mỗi người tuy đã có sự an bài nhưng nhờ sự nỗ lực một cách đặc biệt của mỗi cá nhân nên đều có thể thay đổi. Sự chuyển đổi nhanh hay chậm là do ở mỗi người, có người chỉ vài tháng học tập tu dưỡng là đã có thành tựu nhưng có người cả đời vẫn không có biến chuyển. Cũng có nhiều người nỗ lực làm và làm cũng giống nhưng chỉ giống ở bề ngoài chứ chưa giống trong nội tâm nên cũng chưa có sự chuyển đổi. Do đó nếu có trách thì chúng ta trách chính bản thân mình chứ không trách Phật Bồ Tát. Các Ngài đã quá tận tâm tận lực với chúng ta rồi.

Trong đoạn clip ngắn về Hòa Thượng sáng nay vừa được đăng lên, chúng ta thấy Hòa Thượng nhắc nhở rằng việc thúc đẩy Văn Hóa Truyền Thống là vô cùng quan trọng. Trong phòng làm việc của Ngài, Ngài trân trọng treo tất cả các ảnh của các vị Thầy lớn của mình để tưởng nhớ. Đó là cư sĩ Lý Bình Nam, Đại sư Chương Gia, Giáo sư Phương Đông Mỹ, Mẹ của Ngài, Bà Hàn Quán Chương, lão cư sĩ Hoàng Niệm Tô và lão cư sĩ Chu Quang Đạo. Hòa Thượng khẳng định khi nói chuyện là giảng Kinh nói pháp và khi không nói chuyện cũng là giảng Kinh nói pháp, đều làm ra biểu pháp cho chúng sinh.

Mỗi quốc gia, mỗi dân tộc đều có Văn hóa Truyền thống và hiện tại, chúng ta đang phát huy Văn hóa Truyền thống dân tộc Việt Nam. Chúng ta đã sưu tầm và tổng hợp được 350 tấm gương đức hạnh của dân tộc. Cho nên hiện tại và mãi mãi chúng ta vẫn tiếp tục làm công tác này.

Tuy vậy, có rất nhiều người, thậm chí là đồng tu học Phật cản trở công tác phát triển Văn hóa Truyền thống. Một mặt họ cản trở, mặt khác họ vẫn ngày ngày nói rằng phải kính trọng ân sư, nghe lời ân sư dạy bảo. Rõ ràng tôi đang làm đúng như Hòa Thượng dạy! Trong những lúc giảng Kinh, Hòa Thượng đã nhiều lần nhắc nhở việc phải phát huy Văn hóa Truyền thống dân tộc. Ngài không bảo chúng ta phát huy Văn hóa Truyền thống của nước Ngài mà bảo chúng ta lấy tinh hoa Văn hóa thế giới để đề cao Văn hóa Truyền thống dân tộc Việt Nam.

Vậy những người này đã nghe pháp của Hòa Thượng được bao nhiêu giờ? Có thể nói là rất hạn chế! Vài ngàn giờ, vài trăm giờ đã nhiều lắm sao? Có người nghe mấy chục ngàn giờ mà còn chưa thay đổi được tập khí, thế mới biết rằng phát được tâm đã

là khó và khi phát tâm rồi mà có người cản trở thì càng khó để giữ tâm hơn, đã có nhiều người thoái tâm.

Đức Trí là ngôi trường đầu tiên hình thành trong Hệ thống Khai Minh Đức cách đây 10 năm và bây giờ Hệ thống đã phát triển được 20 ngôi trường trên khắp cả nước. Nếu không có sự ra đời ban đầu của Đức Trí thì mọi người sẽ tiếp nhận điều gì? Nhờ sự ra đời của Đức Trí và các trường mà chúng ta có cơ hội học tập, tiếp nhận và lan tỏa tinh hoa Văn hóa Truyền thống dân tộc Việt Nam. Nhân ngày nhà giáo 20-11 năm nay, chúng ta đã có clip về Hòa Thượng, giọng nói của Ngài lúc đó đã rất yếu nhưng Ngài nói rất rõ ràng. Đến thời điểm này, chúng ta phải nói rằng chúng ta đã làm đúng.

Mỗi chúng ta hãy cố gắng sưu tập những tấm gương đức hạnh của dân tộc để góp vào bộ sách “*Những tấm gương đức hạnh Việt Nam*”. Vừa rồi chúng ta được tiếp xúc với Thầy giáo Triệu Đầu ở Yên Bái, người đã hai lần gặp được Bác Hồ và lời Thầy dạy cũng có thể đưa được vào cuốn sách này. Có rất nhiều tấm gương như thế nhưng chúng ta thiếu người đi sưu tầm để từ đó thể hệ sau nhìn vào các tấm gương mà học tập. Đây là một sự thiếu sót, là trách nhiệm của chúng ta đối với thế hệ tương lai.

Gần đây có người nói rằng họ không thích đọc sách nước ngoài mà thích đọc cuốn “*Những tấm gương đức hạnh Việt Nam*”, nên tôi liền gửi luôn 100 cuốn tặng cho họ, họ không phải trả một đồng phí nào kể cả phí vận chuyển. Trong quá trình thúc đẩy Văn hóa truyền thống, ban đầu chúng ta mượn nhờ tinh hoa Văn hóa thế giới để đề cao tinh hoa Văn hóa dân tộc, khơi dậy nguồn cảm hứng trong mỗi chúng ta.

Chúng ta được nghe lời Hòa Thượng trong clip này, tuy rằng mượn màng nhưng chúng ta có phần an ủi rất lớn vì biết rằng chúng ta đã làm đúng. Do vậy, chúng ta phải nỗ lực bởi từng thế hệ đi qua, đặc biệt là khi những trẻ em Việt Nam ở nước ngoài ngày một lớn lên, thì việc đưa Văn hóa Truyền thống đến với chúng là rất khó. “*Lá rụng về cội*” cho nên con người cũng phải có tổ có tông, có quốc gia, có dân tộc, có chỗ để quay về. Chúng ta học Văn hóa Truyền thống chính là phát huy nền Văn hóa dân tộc để mọi người tiếp nối từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Nhân dịp kỷ niệm 20-11, chúng ta đã tổ chức các buổi lễ tại Hà Nội, Yên Bái và Thành Phố Hồ Chí Minh. Buổi lễ nào cũng đầy cảm xúc, để lại một ấn tượng sâu vào tâm khảm những người làm giáo dục. Có một người học trò sau khi xem buổi lễ đó đã tâm sự với tôi rằng cô đã khóc vì đã nhận ra sai lầm. Cô từng làm giáo viên giỏi nhưng đã bỏ nghề. Không hạnh phúc nào bằng hạnh phúc của Người Thầy! Giàu sang, vương giả, địa vị chỉ là ảo ảnh, chẳng có chút gì hạnh phúc. Một người Thầy làm đúng trách nhiệm của mình mới chân thật là hạnh phúc.

Thầy giáo Triệu Đầu ở Yên Bái, hơn 90 tuổi, đã có biết bao nhiêu thế hệ học trò đi qua cuộc đời Thầy, vậy mà cuộc sống của Thầy thật giản đơn. Dự buổi lễ trang trọng “*Hạnh phúc nghề Thầy*” nhân kỷ niệm ngày 20-11 tại Yên Bái, chân Thầy vẫn chỉ mang

đôi dép tổ ong. Thầy là một người thanh cao và liêm khiết. Chúng ta cần cố gắng quan tâm đến những ngày còn lại cuối đời của Thầy. Đó chính là tâm tri ân, báo ân. Chúng ta biết rằng còn rất nhiều người Thầy như vậy. Chúng ta hãy đi tìm hiểu và xem những người Thầy đáng kính đó sống ra sao, chúng ta đặc biệt quan tâm đến họ.

Nếu không có những người Thầy tốt chúng ta sẽ không có những ngã rẽ khiến cuộc đời chúng ta tốt hơn. Ngã rẽ của bản thân tôi là gặp được pháp của Hòa Thượng. Tôi đã nhận lời dạy tiếng Hán từ lời mời của Sư Bà nên tôi đã gặp được những đĩa giảng của Hòa Thượng.

Vào thời điểm vô cùng khó khăn trong đời sống, không có tiền đóng học cho con, cũng là lúc tôi nhận lời mời của Sư Bà về Vũng Tàu dạy chữ Hán mặc dù tôi lúc đó đang ở Sài Gòn. Sư Bà nói: “*Con mời Thầy nhưng không có tiền trả cho Thầy*” và tôi đã trả lời rằng: “*Sư Bà yên tâm, có tiền hay không có tiền, con đều dạy y như vậy*”. Ngày đó, tôi đi xe máy từ Sài Gòn về Vũng Tàu cũng rất tốn xăng. Sau ba tháng dạy học thì Sư Bà thỉnh được một công ten nơ sách, trong đó có một thùng đĩa những bài giảng pháp của Hòa Thượng bằng tiếng Hoa. Thời điểm đó, trong số những người tiếp cận bộ đĩa này, chỉ có mình tôi có thể nghe được. Nếu tôi từ chối lời mời của Sư Bà thì không gặp được bộ đĩa này. Nếu tôi không gặp được Hòa Thượng thì bản thân tôi sẽ ra sao? Tôi sẽ không có đường đi rõ ràng và vẫn chìm đắm trong tham cầu.

Cho nên cuộc đời của chúng ta gặp những người Thầy chân thật, có lương tâm, không chìm đắm, không mong cầu “*danh vọng lợi dưỡng*”, cống hiến cả đời cho các thế hệ học trò, là điều vô cùng quý giá. Chúng ta phải đặc biệt chăm sóc tốt các Thầy. Hòa Thượng đã từng nói con người ngày nay vong ân phụ nghĩa cho nên chúng ta làm như vậy là để nhắc nhở cho mọi người phải biết tri ân, báo ân.

Chúng ta không chỉ tri ân người Thầy của mình mà phải biết tri ân những người Thầy của cả một thế hệ như chúng ta từng nhiều lần tri ân Thầy Kỳ Anh. Hòa Thượng dạy chúng ta hãy sống trong thế giới biết ơn. Nhiều người hằng ngày niệm Phật, cầu vãng sanh cũng hay nhắc lại câu nói này của Hòa Thượng nhưng họ nói để người khác báo ân họ chứ bản thân họ lại chưa biết báo ân người đi trước. Xã hội ngày nay thật đúng như lời giáo sư Phương Đông Mỹ từng nói là Thầy không ra Thầy, trò không ra trò. Cho nên bắt đầu từ năm nay, chúng ta cố gắng tìm hiểu và lắng nghe những người Thầy Cô giáo khả kính. Cả cuộc đời các Thầy Cô đã cống hiến cho các thế hệ thì chúng ta nên chăm sóc.

Ngày xưa khi tôi còn nhỏ cho đến khi học trong trường Đại học, tôi gặp nhiều khó khăn trong đời sống, không có tiền để đi học. Tuy vậy, tôi vẫn hoàn thành việc học tập và thực hiện hoài bão ước ao đi dạy học của mình nhưng cũng không biết mình dạy cách nào, bản thân cũng chưa có giáo trình. Những bài giảng dạy đầu tiên của tôi là các bộ chữ Hán, rồi dạy phát âm và sau này là Bộ Nhi Đồng Học Phật và tất cả được đưa lên trang Nhi đồng Học Phật miễn phí cho tất cả mọi người. Việc làm của tôi ban đầu

xuất phát từ tình thương đến những người đi học bởi nhớ lại khi xưa bản thân tôi đã khó khăn như thế nào. Bất cứ ai xin giáo trình tôi đều tặng mà không bán.

Những người Thầy làm giáo dục mà tận tâm tận lực thì đó là những người Thầy có lương tâm, có trách nhiệm. Chúng ta thấy Thích Ca Mâu Ni Phật suốt 49 năm là một người Thầy dạy học chưa một ngày nghỉ phép, đầu đội trời, chân đạp đất, đi chân trần rong ruổi khắp nơi. Còn Hòa Thượng Tịnh Không dành 70 năm cuộc đời đi khắp thế giới giảng Kinh nói pháp. Ngài sống trong thời hiện đại nhưng không mong cầu một đời sống sung túc. Các học trò của Ngài chăm sóc Ngài rất chu đáo dù Ngài hoàn toàn không mong muốn. Đến những giây phút sau cùng, Ngài vẫn nhắc đến giáo dục và Tịnh Tông hoằng truyền Tịnh Độ, dạy chúng ta về thế giới Tây Phương Cực Lạc để chúng ta sau này trở về. Hòa Thượng dù tuổi cao vẫn không nhàm lãn. Ngài làm giáo dục rất rõ nét, hoàn toàn không hề mất đi điều chính yếu, đó là niệm Phật cầu vãng sanh Cực Lạc đồng thời không quên đi giáo dục cho lớp lớp thế hệ tương lai./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!